

EXPOSICIÓ TEMPORAL

Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial

Del 19 de juny al 28 de setembre de 2025 – Disseny Hub Barcelona

Miguel Milá

DISSENYADOR
[PRE] INDUSTRIAL

EXPOSICIÓ
19.06 – 28.09

DOSSIER DE PREMSA

Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial

Del 19 de juny al 28 de setembre de 2025, Disseny Hub Barcelona

INTRODUCCIÓ

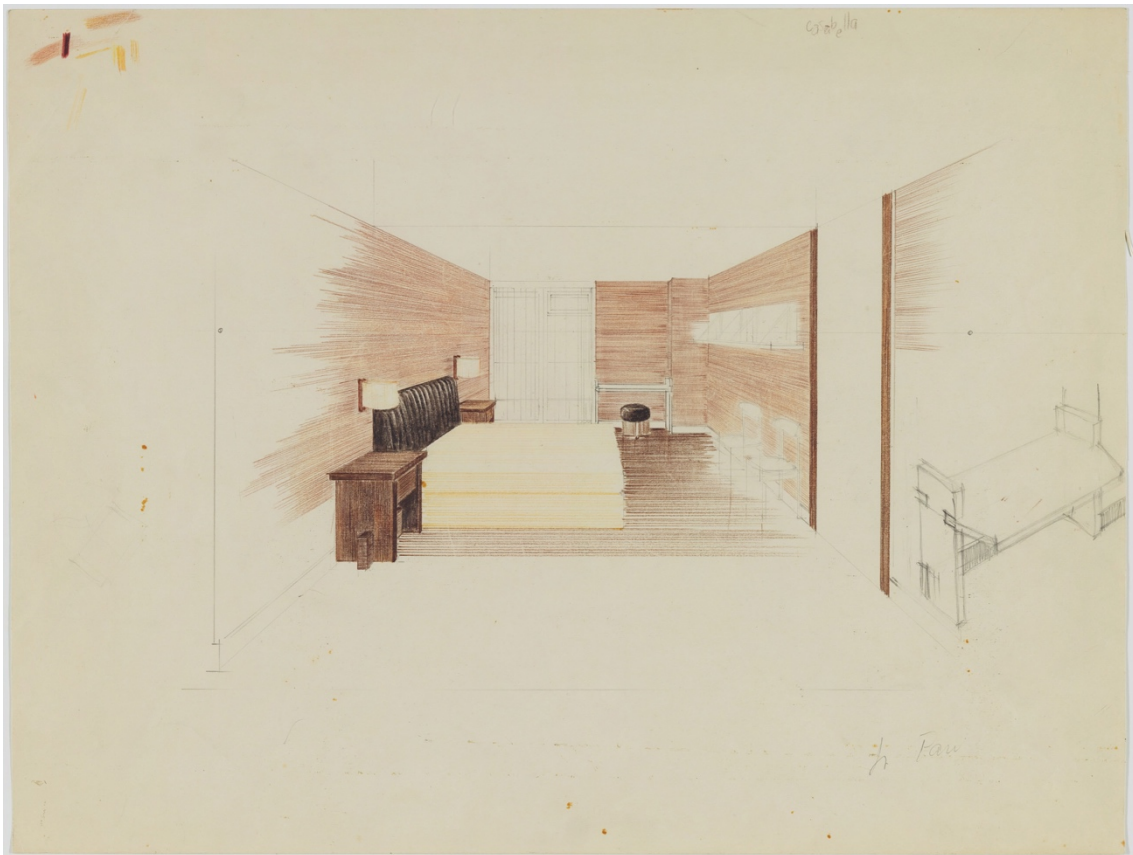
Del **19 de juny al 28 de setembre de 2025** es podrà veure al Disseny Hub Barcelona (DHub) **Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial**, la retrospectiva més gran que s'ha fet fins al moment d'aquest pioner i precursor del disseny industrial a Catalunya i a Espanya, reconegut amb alguns dels guardons més importants de disseny nacionals i internacionals pel seu estil funcional, depurat, atemporal i elegant. Comissionada per **Gonzalo Milá** i **Claudia Oliva**, l'exposició proposa al visitant un recorregut únic per la trajectòria de Milá que **entrellaça la seva vida personal amb la seva obra**, íntimament lligades. El resultat és un **retrat humanista** de qui és considerat una icona del disseny barceloní.

Selecció de peces de Miguel Milá. © Poldo Pomés

Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial, **coorganitzada pel DHub, La Fàbrica i el Madrid Design Festival**, aplega més de **150 peces**, entre les que hi ha tant dissenys recents com prototips. Més enllà d'objectes dissenyats per Milá, aquesta mostra aporta una àmplia

capa documental que complementa i contextualitza l'obra exposada. Més de **270 documents**, entre plànols, dibuixos i fotos originals, revistes i catàlegs comercials, documents textuais i maquetes que **ajuden a aprofundir en el retrat de la persona** i el seu context familiar i social, i com això es reflecteix en el seu treball. A més, **aporten informació sobre els objectes dissenyats per Milá i del seu cicle de vida**. No només del seu procés de creació, sinó també de la seva fabricació, venda i projecció pública.

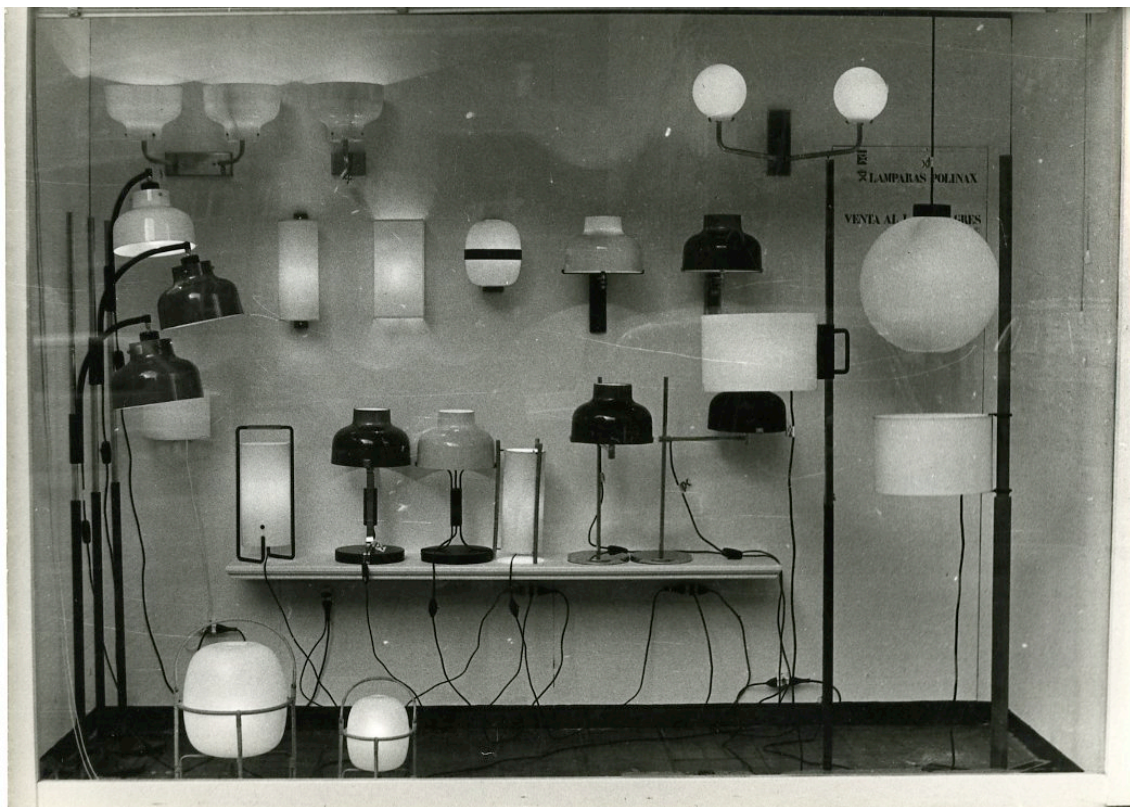

Projecte de dormitori, 1966. Museu del Disseny-DHub. Fons Miguel Milá. © Miguel Milá Diseño

El recorregut, que consta de **vuit sales**, s'inicia amb un **esbós del context familiar** de Milá, els seus **iníci com a interiorista** i la seva **incursió en el disseny**, gairebé sense buscar-ho, a la recerca d'objectes que mancaven en uns anys d'escassetat. Aquest perfil personal serveix també per **retratar la gènesi de la disciplina del disseny industrial**, en la que Milá va jugar un rol fonamental. A partir d'aquí, la mostra aprofundeix en **principis i maneres de fer característiques del dissenyador** barceloní. En aquest sentit, destaca la **vinculació de Milá amb l'artesania** i la seva idea de la **constant evolució**, amb una recerca permanent de l'optimització, de la conservació i de la sostenibilitat dels objectes. A més, destaca les **aportacions de Milá al context domèstic**, que va ser sempre una font d'inspiració constant per al dissenyador, i les seves **intervencions en l'espai urbà**, on es va esforçar per traslladar solucions senzilles, ergonòmiques i econòmiques.

Disseny (pre)industrial

Miguel Milá, nascut en el si d'una família burgesa de la Barcelona de postguerra i amb un talent clar pel dibuix, va iniciar els estudis d'arquitectura però els va abandonar i es **va posar a treballar com a interiorista a l'empresa del seu germà Alfonso i el també arquitecte Federico Correa**. Davant l'escassetat que caracteritzava el context, Milá es va trobar amb la necessitat de crear objectes nous que no existien. Gairebé sense buscar-ho, s'havia convertit en dissenyador industrial. Des d'aquests anys, l'arquitecte **Josep Antoni Coderch va exercir una influència enorme** en Milá, que va adoptar la seva forma de fer senzilla, que atenia a la funció com a cosa més important. Més tard, Milá es va llançar a la producció participant d'algunes **iniciatives empresarials com Tramo, Gres o Polinax**. A més, va ser un dels impulsors d'associacions que van acompanyar aquest naixement de la disciplina com ara **ADI-FAD**.

Aparador de l'estudi de Miguel Milá a Gres, 1964. Museu del Disseny-DHub. Fons Miguel Milá

La seva trajectòria ha convertit Milá en una figura clau del disseny català i espanyol. Les seves creacions –objectes pensats amb cura, lògics, funcionals i pràctics, però també elegants i depurats– li han valgut reconeixements com el Delta de Plata i el **Delta d'Or** en diverses ocasions, el **Delta d'Or Especial** l'any 1986, el **Premi Nacional de Disseny Industrial** l'any 1987, la **Creu de Sant Jordi** el 1993, l'**Award for Good Industrial Design** el 1994, el **Compasso d'Oro Internazionale** l'any 2008 i la **Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts** el 2016. Respectuós amb els materials, la seva és una obra atemporal. De fet,

diversos dels seus dissenys –alguns amb més de 60 anys– es continuen produint. Entre altres, peces que s’han convertit en icones del disseny com les llums TMM, TMC o Cesta, la cadira Salvador o el banc NeoRomántico.

Barcelona ha estat l’escenari imprescindible d’aquesta trajectòria. La ciutat, que va ser trampolí cultural de Milá, ha esdevingut **aparador de la seva obra**. Els carrers han estat un museu a l’aire lliure d’objectes com els seus bancs, i els ciutadans –molts cops sense saber-ho– han gaudit de treballs seus com el redisseny dels vagons del metro. A més, a l’esfera privada, les llars de molts barcelonins van ser i continuen sent expositors de peces seves, des de llums a prestatgeries, passant per taules i cadires.

Per això, la mostra representa també un **homenatge de Barcelona i de la casa del disseny de la ciutat a una figura admirada i respectada** pel sector, que va morir a l’agost de 2024. Un reconeixement que se suma a la Medalla d’Or de la Ciutat que el consistori barceloní va lliurar a la família del dissenyador el passat setembre.

Miguel Milá al Museu del Disseny

Des de la seva fundació l’any 2014, **el Museu del Disseny-DHub ha recollit el llegat de Milá**. El mateix dissenyador va dipositar a la institució el seu arxiu i diferents donacions privades han farcit la Col·lecció de peces seves. Ara, gran quantitat de documents i objectes de Milá que pertanyen al fons del Museu es podran veure en aquesta exposició.

Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial **exhibirà per primera vegada una part substancial del Fons Miguel Milá**, un dels més importants que conserva la **Biblioteca i Arxiu del Disseny**, pertanyent al Museu. Conté uns 5.000 documents corresponents a 817 projectes, 17 expedients de gestió, 5 àlbums i 7 maquetes en una de les primeres donacions que va rebre la institució. L’any 2014, tècnics del centre van recollir el fons de casa de Milá i van iniciar una feina de conservació per garantir-ne la seva preservació, una tasca que ha tingut continuació amb la digitalització dels documents.

Entre els 82 documents que la Biblioteca i Arxiu del Disseny aporta a l’exposició hi ha els **projectes dels llums TMC o TMM** –que permeten apreciar l’evolució d’aquestes peces icòniques que porten més de 60 anys al mercat–, **una llibreta de quan Miguel Milá estudiava arquitectura**, les **maquetes de la llar de foc A-14 i de l’escala de cargol** i els **projectes per a l’interiorisme de l’Hospital Clínic i per als vagons del Metro de Barcelona**. A la mostra també es podrà veure **una entrevista amb el dissenyador** que va ser enregistrada el 2018 com a part del projecte de memòria oral de la Biblioteca i Arxiu del Disseny. Aquest audiovisual complementa el **documental sobre Miguel Milá realitzat l’any 2017 per Poldo Pomés** i que també es projectarà a l’exposició.

A més, a l'exposició es poden veure **18 peces que pertanyen a la Col·lecció de Disseny de Producte** del Museu del Disseny-DHub. Entre aquestes, la **llar de foc A-14**, apreciada per la seva monumentalitat escultòrica, i l'**escala de cargol M-57**, un disseny caracteritzat per la seva lògica, funcionalitat i estètica. A més d'aquestes peces de la Colecció, la mostra també conté peces cedides per Miguel i Gonzalo Milá, Santa & Cole, urbidermis, Escofet, Mobles 114, Fenix Originals, Kendo, Kettal, TMB, Trenat, Isist Atelier i Expormim.

A la Col·lecció del Museu del Disseny-DHub hi ha 38 objectes dissenyats per Milá, que s'han incorporat gràcies a les donacions del propi dissenyador i d'empreses fabricants com Gres, Expormim, DAE, Supergrif o Santa & Cole.

Miguel Milá © Paola de Grenet

ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

Sala 1: La casa: un univers per a crear

“Sigues útil i t'utilitzaran”

Aquesta màxima té un aire sever, i pot espantar una mica si te la diu el senyor que apareix a la cinquena foto fumant-se un puro; sobretot, si ets el seu fill, com és el cas. Però és un gran consell: està exempt de presumció i, ben entès, incorpora una responsabilitat cívica envers els altres. Són unes paraules que Miguel Milá va anar assumint com un compromís amb el benestar comú. I encara són més valuoses pel fet de conformar un credo laic —funcional i flexible alhora— en aquella Espanya dels anys cinquanta, entre granítica i de “campi qui pugui”.

El senyor José María Milá i Camps, pare de Miguel, fou un patrici de la Barcelona d'entreguerres, monàrquic, ben plantat i *bon vivant*. La senyora Montserrat Sagnier Costa, la seva mare, fou l'epítom de la mestressa catalana, austera i refractària a l'oripell, d'una autoritat serena. El binomi de sobrietat i refinament que encarnaven els pares és, podem dir, la xifra de l'elegància sòbria que Miguel Milá acabarà sintetitzant en els seus dissenys, en la seva manera de veure la professió i el món.

Miguel Milá amb el seu pare

I tot comença amb una caixa d'eines: "Per fer algunes feines molestes juvenils tenia una caixa de fusta amb eines. Ens l'havien dut els Reis Mags als tres germans petits. [La mare] l'havia encarregat a en Cintet, el nostre fuster. Ell va ser un dels primers professors que vaig tenir". I Milá afegeix: "L'escassetat de la guerra i la postguerra fou una escola d'enginy. Tots vam aprendre a reparar, conservar, cosir i fins i tot fer punt".

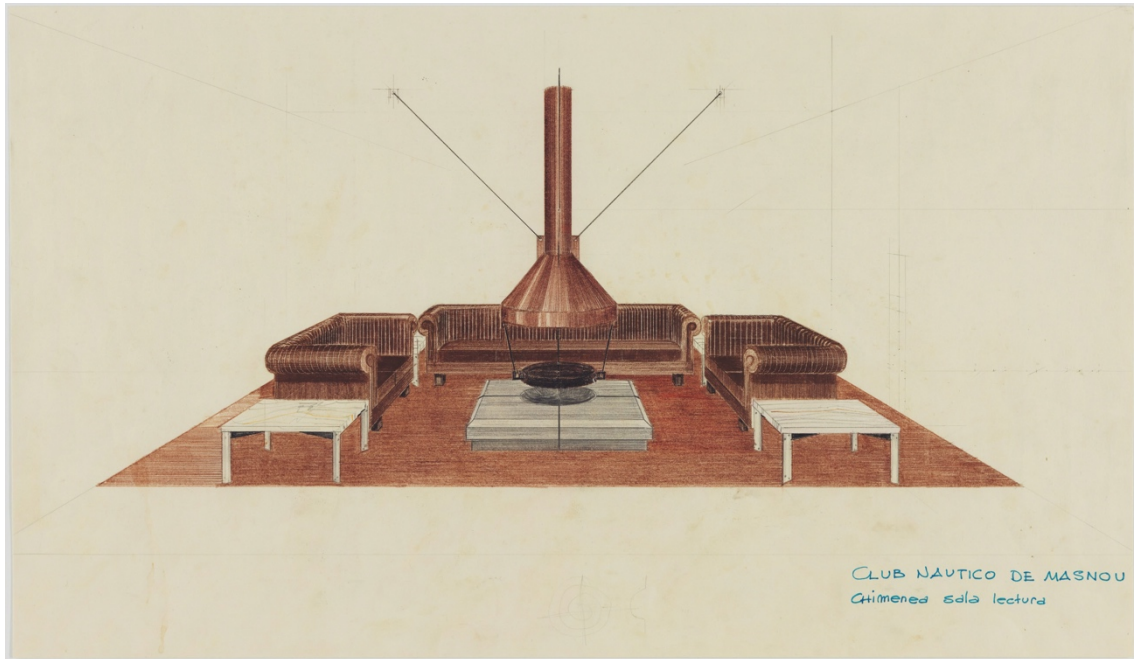
Aquesta aversió al malbaratament, genètica i conjuntural alhora, es complementa perfectament amb la mateixa predisposició de Milá a resoldre contratemps domèstics des de petit. Fou llavors quan va muntar una empresa de reparacions casolanes: “La vaig anomenar TRAMO, acrònim de TRAbajos MOlestos, encàrrecs que poden fer mandra: carregar l’encenedor, anar a comprar segells, netejar sabates... Em vaig oferir als meus germans grans per fer aquests serveis a canvi d’unes monedes”. La voluntat de servei com a mitjà de subsistència és un tret comú en bona part d’aquella generació. En el cas de Milá se sumaven uns grans dots d’observació per detectar defectes i carències en els objectes d’ús quotidià, així com la perícia tècnica necessària per resoldre’ls.

Sala 2: Dissenyar per a la modernitat

El 1950 comença a treballar com a interiorista al despatx dels arquitectes Federico Correa i Alfonso Milá, el seu germà; un any més tard, tip de les matemàtiques, abandona la facultat d’Arquitectura. Així és com el fracàs en els estudis li aplanava un camí professional propi. Els anys de facultat li permeten conèixer una generació sencera d’arquitectes barcelonins, adscrits a la doctrina del Moviment Modern, que nodriran la seva visió de què falta i què sobra en els espais que hagi d’agençar.

“Entre els arquitectes, aquell que més he admirat és José Antonio Coderch. Ell em va ensenyar a fixar-me en la funció. A simplificar, però també a no tenir por d’una disrupció, d’una corba, d’una solució que desquadra el disseny, però que l’humanitzarà”.

Els arquitectes Federico Correa i Alfonso Milá, com el seu mentor José Antonio Coderch, preserven un enfocament que modula el vernacle atenint-se a solucions decididament funcionals, dictades per necessitats específiques. Tot plegat encaixa perfectament amb l’esperit de Milá: no tocar allò que funciona i (re)inventar allò que no existeix o compleix la seva comesa indegudament. Ara bé, en aquells anys, la tasca de seleccionar un mobiliari que s’emmotllés a aquests criteris podia ser ingrata, i és que tot el que hi havia “era molt carrincló”.

Projecte de la sala de lectura del Club Nàutic El Masnou, 1967. Museu del Disseny-DHub. Fons Miguel Milá © Miguel Milá Diseño

Miguel Milá explica: “Durant anys em vaig guanyar la vida fent interiorisme. Dissenyava espais minimalistes per necessitat, perquè no es podia fer altra cosa. Ni hi havia catàlegs per escollir mobles, ni la gent tenia gaires diners per gastar. Així, aquells interiors eren més aviat essencialistes, vull dir que estaven moblats amb l’indispensable”. Calia, doncs, passar a una fase més executiva, la qual va suposar, a mig termini, inaugurar el disseny industrial a Espanya.

Interior del Club Nàutic El Masnou amb interiorisme de Miguel Milá, 1967. Museu del Disseny-Dhub. Fons Miguel Milá. Autor: Francesc Català-Roca

Sala 3: Disseny (pre)industrial

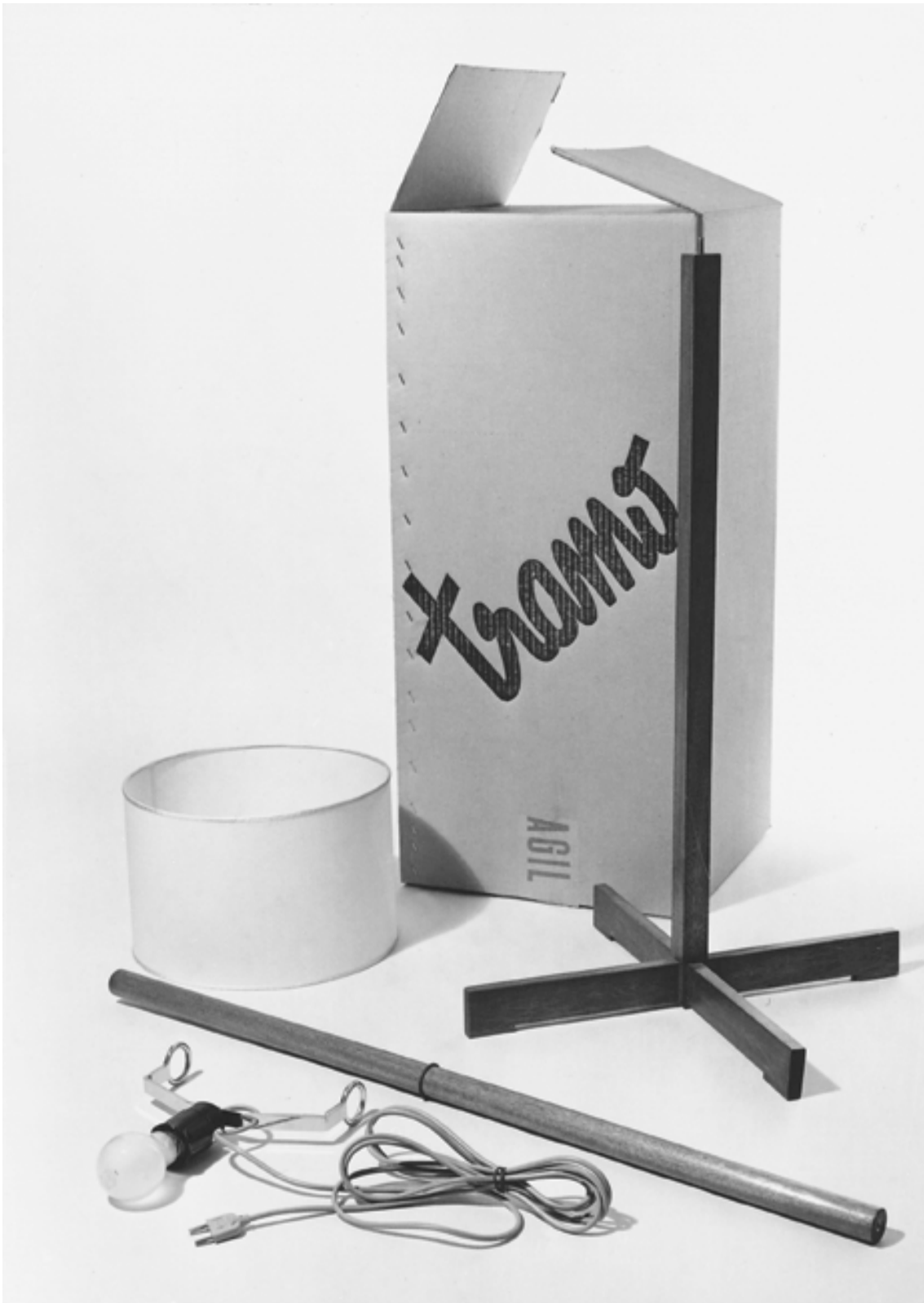
“Quan vaig començar, tot s’havia de dissenyar de nou”

Als anys cinquanta, l’assortit mobiliari modern per agençar una casa a Espanya era escàs, però no havia estat sempre així. Durant la República, arquitectes com Luis Feduchi a Madrid (edifici Capitol) o els integrants del GATCPAC a Barcelona ja havien donat a llum alguns articles que recollien les doctrines de la Bauhaus alemanya.

Milà recorda: “A Espanya amb prou feines hi havia indústria quan, als anys cinquanta, vaig començar a treballar i a dissenyar; així doncs, quan em van dir que el que jo feia era disseny, vaig saber que no podia ser industrial”. Potser no podia ser-ho de seguida, però va començar a ser-ho poc després. El 1956, una tieta de Miguel, Nuria Sagnier, li encarrega moblar el seu estudi. Entre les solucions aportades destaca un llum “que pogués fer llum indirecta i directa, il·luminar l’espai i la lectura, convertir-se en moltes si s’abaixava i s’apujava la pantalla”. Aquell llum és el TN, embrió de la TMC i de la TMM, totes dues de 1961 i que constitueixen la primera fita en la carrera de Milá, així com un breu compendi de saviesa aplicada al disseny industrial. L’acollida entusiasta que rep la

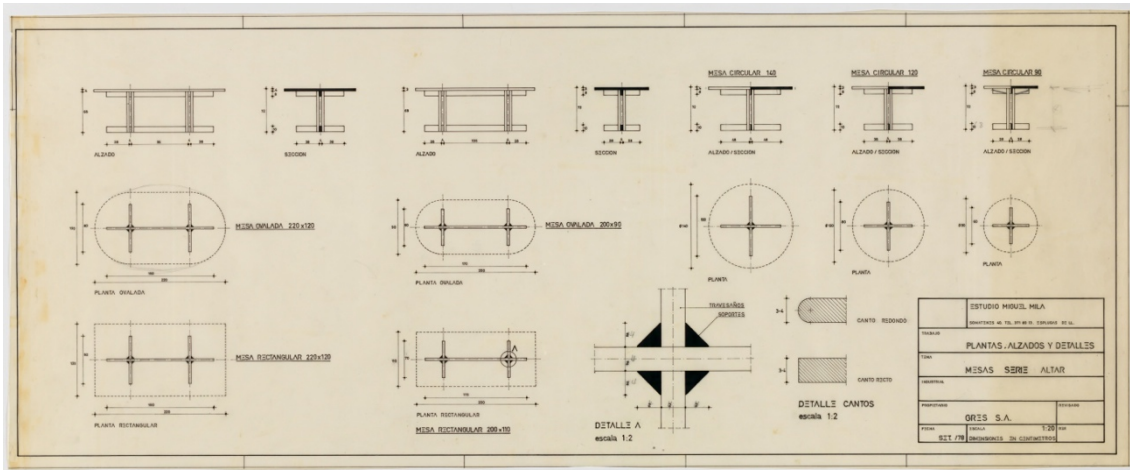

TN entre els amics deriva en una primera producció en sèrie i en una millora ulterior del producte, cosa que cristal·litza en el model Previa.

Llum de peu TMM, 1962. Museu del Disseny-Dhub. Fons ADI FAD

El 1957, Milá funda la versió adulta de Tramo a fi de produir les seves pròpies creacions, unes peces dissenyades per suplir les carències amb què es topa en la seva feina d'interiorista. També comença a intervenir en iniciatives empresarials pioneres, com ara Polinax, fundada pel seu germà Leopoldo, o la botiga i editora de mobles GRES, que van obrir les empresàries Montserrat Tayà, Montserrat Tort i Mª Rosa Ventós el 1958. Són uns anys en què Milá traça icones perdurables del disseny industrial espanyol, des del llum Cesta (1962), passant per la tauleta apilable MMS (1963) o unes pinces de gel (1965), fins a la xemeneia A14 (1977).

Plànol de les diferents versions de la taula Altar, 1978. Museu del Disseny-DHub. Fons Miguel Milá © Miguel Milá diseño

Sala 4: L'ofici com a professió

“Si puc resoldre un disseny sense complicacions de motlles, molt millor. En el fons, un motlle és una esclavitud. A més, la indústria no sempre resol problemes econòmics”

Paral·lelament a l'aprenentatge arquitectònic, vinculat a una certa visió estètica de formes, volums i materials, Miguel Milá va desenvolupar un sòlid bagatge tècnic i mecànic amb artesans de la fusteria i la ferreria. A més d'en Cintet, el fuster de casa, ja en l'època del llum TN va comptar amb els bons oficis del ferrer Cutié: “Ens passàvem la tarda llimant i parlant, així és com vaig aprendre tant amb ell”.

Miguel Milá al seu taller © Poldo Pomés

La inclinació per aquesta fase artesanal del procés és un tret distintiu de Milá. Al taller hi arrela una vocació humanista atenta a la dignitat del treball, que crea, modifica, perfila, reelabora i acaba. Sempre atent a l'adequació entre finalitats i mitjans, i subjecte a una inevitable economia de recursos.

Cántir dissenyat per Miguel Milá

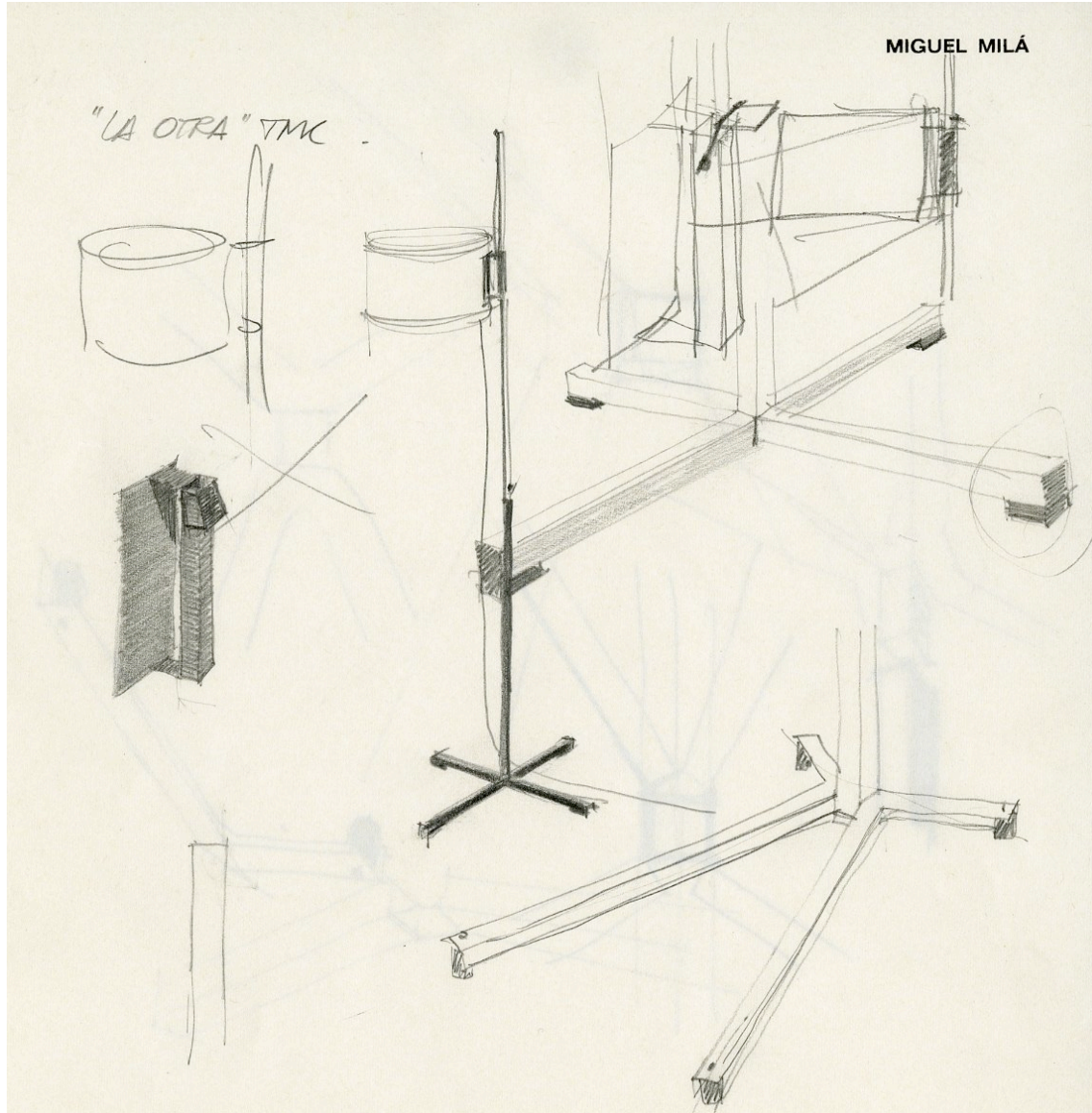
“La meva defensa de l’artesania i, en general, de tot el procés artesanal en aquest moment que vivim no té altra finalitat que defensar el dret que té l’home de participar en els processos de les coses”.

El taller revela la participació més plena en aquests processos, en què la idea pren forma en estreta complicitat amb materials i eines i amb la seva manipulació. També amb l’atzar, que pot jugar un rol notablement resolutiu. Aquest és el cas de Cesta, un llum que va néixer de la troballa d’un globus de vidre oval que el dissenyador va decidir acomodar en un cistellet de rotang confeccionat amb aquest propòsit. D’aquesta manera, el gust pel taller, la “fam d’eines” que Milá confessa, conforma la primera baula tecnològica del procés i anima un ritu propiciatori amb el qual la idea va quallant com a prototipus.

Sala 5: Funció, enginy i tecnologia

“El concepte és trobar la tecnologia adequada, que no és ni molta, ni poca, sinó la necessària en cada moment”

Esbossos per a modificacions del llum de peu TMC, 1971-1984

El “llum Milá” no constitueix únicament una classe magistral de funcionalisme, sinó que també és una lliçó sobre l’equilibri i el matís en la il·luminació de l’espai domèstic i la seva mera ocupació. Res d’això no és fruit de l’atzar: del primitiu TN al posterior Previa, fins a assolir la mesura ideal del TMC i del TMM, els llums han anat calibrant la seva eficàcia mitjançant ajustos progressius fins a arribar a la modulació definitiva. Diu Milá: “La primera va vestida d’esmòquing, el TMM va en texans”. A part dels materials, el més vistós en aquell canvi d’indumentària potser és el mecanisme que serveix per desplaçar la pantalla: en el TMC es tracta d’una ansa integrada en el pal que es pot fixar a diferents

altures per mitjà d'uns orificis que permeten travar-la; en el TMM, aquesta funció l'executa una junta de goma que es fa lliscar. En aquest sentit, el TMM és un exemple de versatilitat i multiplicitat d'usos amb tecnologia de bricolatge. El Cesta és un altre cas paradigmàtic: el primer model, un cop ajustat per a la seva reproducció industrial — substituïnt el rotang per la fusta—, ha anat evolucionant en diverses versions, assumint matisos variables sense perdre mai una essència diàfana que la converteix en un dels llums més delicats i harmònics que hi ha. Resumeix, per tant, el caràcter “evolucionari” que Miguel Milá atorga a les seves peces, per damunt de tota vocació trencadora.

Quim Larrea i Juli Capella, dissenyadors i teòrics del disseny, comenten: “En el cas de Miguel no es dona una renúncia a la tecnologia, sinó més aviat una cerca de la tecnologia adequada per a cada necessitat. La TMC amaga, darrere de la seva imatge senzilla, una gran quantitat de recursos enginyosos que la converteixen en una peça mestra”.

Aquí hi entren, efectivament, tant l'enginy com l'observació i la sensatesa, que són factors preliminars per acabar fent “presentables”, belles, les propostes de Milá. Unes propostes desproveïdes de nosa, d'afectació, d'estridència. La premissa funcional incorpora, doncs, una exigència estètica que, sovint, es revela a posteriori, com si la bellesa fos el mínim comú denominador del trànsit vers l'essencial. En aquest trànsit, la tecnologia sembla que es vagi camuflant amb una estranya naturalitat: “Per a mi, actualitzar és buscar unions més senzilles”.

El 1961, quan l'ADI-FAD (Associació de Disseny Industrial) s'acabava de fundar, Miguel Milá es va unir juntament amb dissenyadors tan destacats com Antoni Moragas, André Ricard, Manuel Cases, Maria Rosa Ventós, Joaquim Belsa, Jordi Galí i Rafael Marquina. A partir de llavors, van començar els primers premis i exposicions de disseny a Espanya, així com la participació en congressos internacionals de l'ICSID (Consell Internacional de Societats de Disseny Industrial), on van conèixer influents dissenyadors, com ara Gio Ponti, Achille Castiglioni, Gillo Dorfles, Alvar Aalto, Ilmari Tapiovaara i Vico Magistretti. En Miguel definiria aquesta època com “un procés orgànic d'interès col·lectiu. Vam parlar, vam compartir idees, ens interessava el que es feia a altres llocs. Va ser un moment d'efervescència en què tot estava per fer —construir un món que respongués a la generació que érem”. Aquell mateix any, en Miguel va començar la seva tasca pedagògica a l'Escola Elisava, on va ensenyar fins al 1970; també va impartir classes a l'Escola Eina des de 1967. Milá es va mantenir vinculat a Eina des de la seva fundació: va exercir com a conferenciant i com a docent de Disseny en Mobiliari i Projectes, i com a docent al postgrau en Interiors fins a començaments de 2000, entre altres col·laboracions. El 1987, Miguel Milá va ser nomenat amic d'Eina per la seva implicació en els inicis de l'escola.

Sala 6: Confort domèstic

“Els objectes ens envolten sempre, fins i tot quan no s'utilitzen. Un llum està molt més temps apagat que no pas encès. I quan està apagat, el mínim que pot fer és no molestar. I el màxim, alegrar la vida. Acompanyar seria el punt intermedi”

És un diagnòstic clar sobre el confort, en paraules d'un expert en la matèria. El mateix dissenyador apunta a un detall revelador quan afirma que la TMM “queda lletja” si disposem la pantalla al capdamunt del pal. Efectivament, enfillada allà dalt, l'equilibri entre les parts es descompensa i la seva harmonia estructural es desbarata. El volum del cos cilíndric de paper o metacrilat sembla que s'infla, perd gracilitat. La comprensió o intuïció d'aquest tipus d'agregació harmònica de les parts, quasi una cadència, és un factor bàsic de la llar confortable.

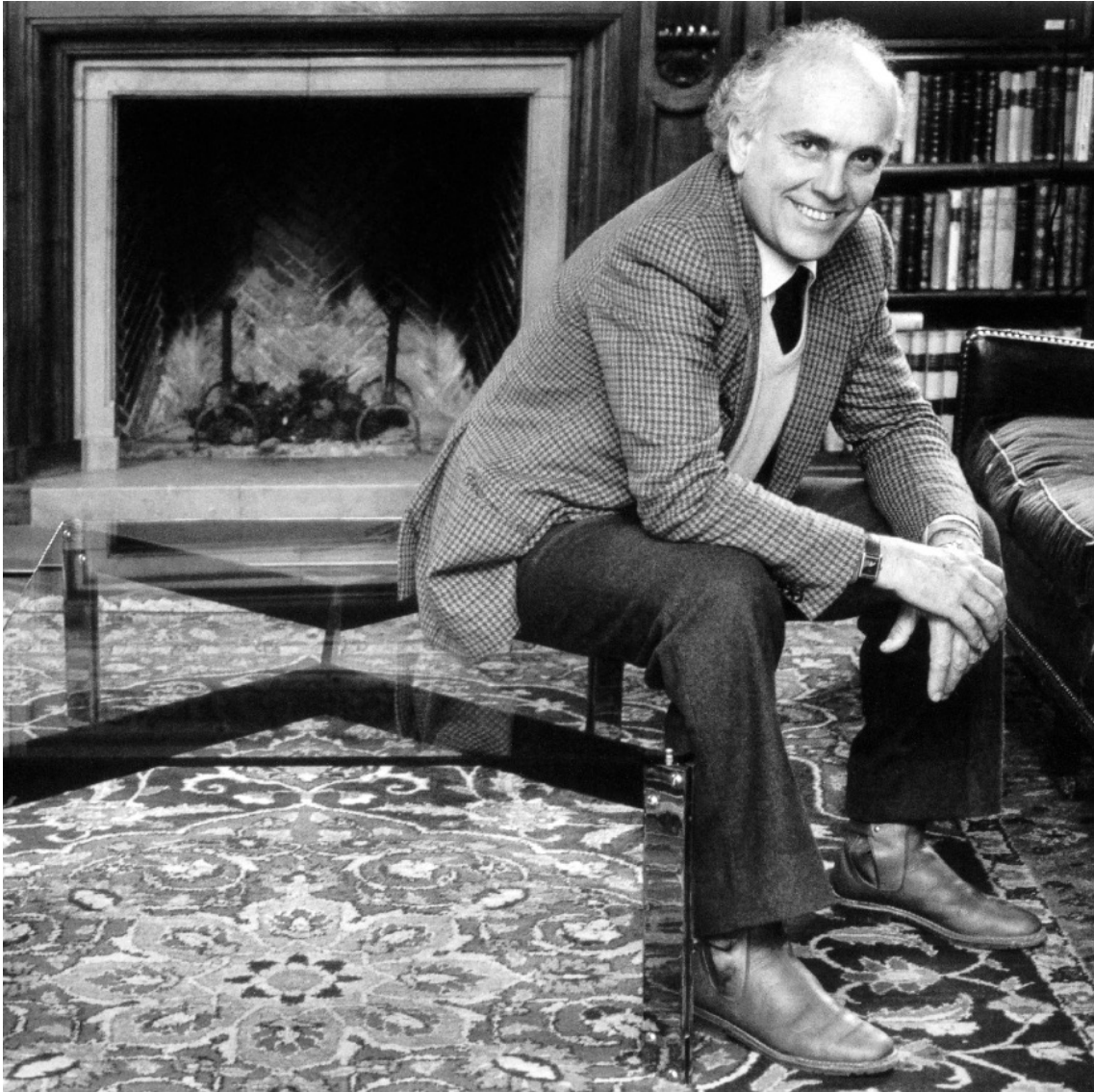

Conjunt de cadires Constanza

I el fet és que aquest equilibri inefable en els dissenys de Milá s'explica, en bona part, pel seu origen habitualment privat: els objectes solen néixer d'una necessitat funcional íntima o familiar, com la d'un punt de llum polivalent per a la tieta Nuria o la d'un espantamosques “presentable” per a la pròpia esposa. Són el que el mateix autor anomena “autoencàrrecs”, que s'imposen davant de la detecció d'una carència immediata en el seu entorn. Així neixen la María, una taula de vidre que no bloqueja la

visió de la catifa sobre la qual es disposa; el Percherón, una prestatgeria que resol el caos dels cascos de moto i les motxilles al rebedor, o la mateixa cadira Salvador, que Milá va confeccionar per poder comptar amb unes cadires decents sense comprometre el seu pressupost familiar d'acabat de casar. Tots aquests articles han estat produïts industrialment i han gaudit del favor de l'usuari; han complert la seva funció amb unes solucions que la tecnologia pogués homologar, perquè la seva utilitat ja venia contrastada de casa.

Miguel Milá assegut sobre una de les seves taules

Sala 7: Confort urbà

“Un dia, pel carrer, vaig veure que a un home gran li costava aixecar-se d'un banc massa baix. En vaig prendre nota i en vaig dissenyar un perquè els avis se n'aixequessin amb dignitat”.

El banc NeoRomántico, present a molts carrers de ciutats com Barcelona

El banc NeoRomàntico és una peça essencial del disseny de mobiliari urbà espanyol, present no tan sols a carrers i places de moltes ciutats del país, sinó també en espais urbans d'Europa i de l'Amèrica del Nord que han estat reagençats a partir d'aquesta peça. L'èxit no és casual i obeeix a la reflexió atenta de Milá "al voltant de l'ús, la funció, la necessitat i els hàbits" de les persones en el seu tracte amb el mobiliari de carrer, i d'aquest com a vehicle de convivència: "Crec molt en el banc com a element de comunicació; quan seus en un banc, ja t'obligues a dir 'bon dia'".

Com sol passar amb les peces de Milá, aquesta és una progressió del banc romàntic que havia dissenyat als anys vuitanta. Al seu torn, la síntesi efectuada amb el primer NeoRomàntico (1995) es va sotmetre a una depuració ulterior en el NeoRomàntico Liviano, que substituïa la fusta per l'alumini i, d'aquesta manera, reduïa el pes i els costos.

Interior dels vagons del metro de Barcelona de la sèrie 2000 dissenyats per Miguel Milá, 1986

Més enllà de la seva prolífica dedicació al mobiliari urbà, la rehabilitació de l'Hospital Clínic de Barcelona (1980) és un dels seus equipaments públics que han gaudit de més consens. El redisseny es va centrar en actuacions bàsiques de millora funcional, tant per al personal mèdic com, sobretot, per als pacients. Encara que potser, el redisseny de l'interior dels vagons del metro de Barcelona (1986) és l'obra de més profit social escomesa per Milá. Qui recordi els combois dels anys setanta i vuitanta, amb la seva patina difusa i groguenca i la seva fredor ambiental, sap que era un mitjà una mica hostil. Una intervenció molt específica centrada en el color blanc, la disposició més ben pensada de les barres verticals, els "seients de misericòrdia" —que permetien als qui anaven dempeus reclinar-se sobre el dors dels respallers— i uns seients d'ergonomia elemental van fer els trajectes força més confortables i agraïts.

Sala 8: Disseny atemporal

"És millor veure un càntir trencat que una ampolla de plàstic abandonada"

Llums i espantamosques de Miguel Milá

L'escriptora Fran Lebowitz va declarar una vegada: "Detesto els diners, però adoro les coses". Les coses a què al·ludeix són, senzillament els objectes bonics, i hi ha quelcom en la seva manera de dir-ho que evoca feliçment Miguel Milá i tot el que emana de la seva professió i el seu ofici tal com ell els ha exercit: l'aversion per tot allò que traspuï ostentació i, especialment, la cura per fer que els seus articles, a còpia de polir les

asprors del superflu, acabessin sent objectes bonics. En el seu cas, bonics per útils i gairebé diríem que servicials. Amables.

Cadira Salvador

Llum Cesta

Un dels puntals del disseny industrial europeu actual, Jasper Morrison, és perfectament eloqüent al respecte: “El que em va impactar quan vaig descobrir els seus treballs va ser

el curós equilibri entre línies rectes i corbes. Els dissenyadors més intel·ligents coneixen la importància d'aquest equilibri, no perquè temin inclinar-se cap a una direcció o una altra [...], sinó perquè en aquest terreny intermedi és on l'objecte assoleix la tensió justa: Milá és depositari de la recepta per a la naturalitat en els objectes des que va agafar un llapis". Aquesta recepta, de fet, es diu intuïció. Segons André Ricard, els dissenys de Milá es distingeixen per "un no sé què entre elegant i evident". El concepte que resumeix l'enigma a què al·ludeix Ricard és, potser, la naturalitat que esmentava Morrison, facilitada per una moderació tecnològica que aporta un aire d'assossec. Intuïció i naturalitat, a efectes funcionals, revelen la bellesa de l'article útil que, en el seu cas, ha estat sempre sostenible.

Encara actiu amb 92 anys, el 2019 Milá va entregar una de les seves darreres peces mestres amb un model de càntir. Després de més de seixanta anys de treball i d'haver vist totes les sofisticacions possibles, el mestre s'estrenava amb la terrissa i, amb aquest material i amb aquest giny primaris, satisfieia una de les nostres necessitats més bàsiques i plaents: beure aigua. D'una manera fresca, natural i neta.

ELS COMISSARIS

GONZALO MILÁ:

Nascut a Barcelona l'any 1967, Gonzalo Milá va iniciar la seva formació en arquitectura, però va ser la seva col·laboració primerenca amb Miguel Milá, a partir de 1988, la que perfilaria la seva vocació. L'experiència de treballar en projectes de menor escala, on podia controlar la totalitat del procés creatiu i productiu, va despertar el seu interès pel disseny industrial, disciplina que va aprofundir a l'Escola Elisava.

Aquesta inclinació per un disseny tangible i proper el va portar a cofundar l'any 1994, juntament amb Juan Carlos Inés, l'estudi Inés-Milá. Des d'aquesta plataforma, van concebre i produir peces com la gandula Tutombas Pranha, la gandula d'exterior Sillarga i la cadira Sicurtà per a Escofet, el boteller Teula o la singular balancí-tamboret Balensiya.

Posteriorment, la seva trajectòria es va entrellçar de nou amb la família en formar part de l'estudi de disseny Milá, al costat de Miguel i Micaela Milá. Entre els seus projectes més destacats d'aquesta etapa es troben l'interiorisme de la planta de visites turístiques de la Casa Milà i la cèlebre fanal Rama, guardonat amb el Premi Delta de Plata ADI-FAD.

L'any 1999, Gonzalo Milá va assumir la direcció de la divisió urbana a Santa & Cole Ediciones de Diseño, centrant-se en el desenvolupament de nous productes per a l'espai públic. Des de 2001, dirigeix el seu propi estudi, on aboca la seva experiència en projectes de mobiliari urbà, il·luminació interior i exterior, i accessoris. Al llarg de la seva carrera, ha col·laborat amb empreses reconegudes com Santa & Cole, urbidermis, Escofet, Bover, Lorena Canals i Kettal, entre d'altres.

Definit per un essencialisme rigorós, Gonzalo Milá projecta des d'una perspectiva humana i propera, on la funcionalitat no és només un requisit, sinó el pilar fonamental de cada disseny.

CLAUDIA OLIVA:

Psicòloga i joiera de formació, la seva àrea d'interès és la dimensió humana del disseny, centrant-se en la seva vessant antropològica i en el vincle emocional que poden transmetre els objectes.

Aquest interès i el seu enfocament analític han estat crucials en el seu rol com a directora de l'estudi de disseny de Jaime Hayon, un dels creadors espanyols més reconeguts internacionalment, des de fa 20 anys. La seva capacitat per entendre les connexions emocionals i els arquetips culturals és fonamental per a la materialització i la comunicació dels projectes.

Parella de Gonzalo Milá, també dissenyador i fill de Miguel Milá. Tots dos han treballat en la construcció de l'arxiu familiar de Miguel Milá.

Gonzalo Milá i Claudia Oliva © Paola de Grenet

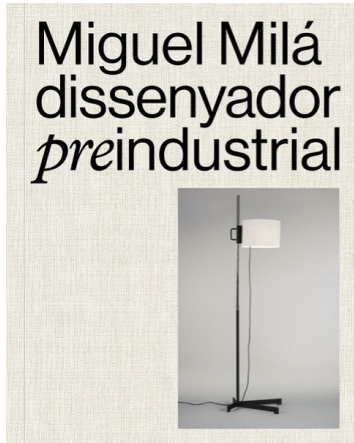

La família de Miguel Milá © Nacho Alegre

CATÀLEG DE L'EXPOSICIÓ

Amb motiu de l'exposició, l'Ajuntament de Barcelona i La Fàbrica han editat "Miguel Milá. Dissenyador *preindustrial*".

Autor: Gonzalo Milá i Claudia Oliva ed.

Editors: Ajuntament de Barcelona. Institut de Cultura i La Fàbrica

Any de publicació: 2025

ISBN: 978-84-9156-642-7

Número de pàgines: 194 pàgs.

190 × 240 mm (tancat)

Preu: 35 €

Imatges en alta disponibles per premsa a:

<https://eicub.net/share/service/publicSite?node=workspace://SpacesStore/8ece9bbc-cb2e-47d3-93c0-821aa9bc0a99>

Contacte de premsa:

Paula Mateu

dhubpremsa@bcn.cat

Miguel Milá. Dissenyador (pre)industrial

Del 19 de juny al 28 de setembre 2025. Disseny Hub Barcelona

Inauguració: 18 de juny a les 18,30h

Preus

Entrada general: 6 €

Entrada reduïda: 4 €

Entrada general combinada temporals: 8 €

Entrada reduïda combinada temporals: 5 €

Entrada general combinada: 9,20 € (inclou l'entrada a les exposicions permanents i a les exposicions temporals)

Entrada reduïda combinada: 6,20 € (inclou l'entrada a les exposicions permanents i a les exposicions temporals)